

Anledning maatte være nødvendige. Grad nu angaaer Byraadene, da staaer det for mig klart, at det er aldeles overflødig at give dem en sliq Bemyndigelse, thi den have de allerede, og Nødvendigheden af en saadan Bemyndigelse vilde altsaa indskrænke sig til Sogneraadene. Men da fremtræder endvidere den Besynderlighed, at medens det er tilladt at antage en hvilken som helst Anden, selv om han forlanger en høiere Betaling end den i § 8 første Membrum fastsatte, er det derimod ikke tilladt vedkommende Commune at træffe en Overenskomst med en autoriseret Læge, hvis denne forlanger en høiere Betaling end den i § 8 første Membrum fastsatte. Dette forekommer mig i den Grad at være i Strid med hele den Aand og hele den Tendens, som ligger i Lovforslaget, at jeg vil ansee det for særdeles uønsket, at man kommer bort derfra. Jeg tror nu overhovedet ikke, at de Tilfælde ville være meget hyppige, hvor det vil være fornødent at træffe en saadan Overenskomst; thi ligesom det hidtil ikke har været forbundet med Banffeltigheder at finde Eighnsmænd til den nuværende lavere Betaling, saaledes er det min Formening, at Banffeltigheden ikke vil blive større, naar denne Lov udkommer. I sidste Pasfus af § 3 har Landsthinget derhos indsat en fra det oprindelige Forslag noget forandret Bestemmelse, den nemlig, at overdødsde Børn foretages Eighn af den Jordmoder eller Læge, som har assisteret ved Fødselen. Jeg tror imidlertid, at den første Deel af denne Bestemmelse, nemlig den Deel, som bemyndiger Jordmoderen til at foretage Eighnet, ikke er ganske heldig. Det være langt fra mig at ville tage Ordet for endogsaa kun en ringe Deel af de Rhyger, som i et større Publicum undertiden cursere om en eller anden Fødsel, der er foregaaet, men hvorom ingen yderligere Oplysning foreligger; men jeg tror, at det er høist uegnet, om Lovgivningen selv skulde give Anledning til, at en saadan Mistanke — de ærede Herrer ville nok vide, hvilken Mistanke jeg sigter til — kunde komme til at hvile paa en Institution som Jordmodervæsenet. Jeg tror ogsaa, at de Tilfælde ere meget sjældne, hvor der virkelig er Tale om at begrave et dødsødt Barn,

uden at en Læge har været kaldet, og altsaa den første Deel af denne Bestemmelse i Loven vilde komme til Anvendelse. Dernæst vil det i Kjøbstæderne og deres nærmeste Omkreds være forbundet med overmaade liden Banffeltighed at tilfælde en Læge, og de Tilfælde, som altsaa blive tilbage, ere vistnok saa faa, at det ikke er værd af den Grund at beholde en Bestemmelse, som jeg frygter for meget let kunde medføre betænkelige Følger i den af mig antydede Retning. — Med Hensyn til § 7 skal jeg kun tillade mig en mindre Bemærkning. Jeg kan nemlig ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig lidt besynderligt, udtrykkeligt at henvise til to Paragrapher i Straffeloven, som dog ikke ere de Paragrapher, der formeentlig her bør komme til Anvendelse. §§ 144 og 155 i Straffeloven indeholde allerede de fornødne Bestemmelser, hvorefter Overtrædelsen af de Forpligtelser, der ere paalagte Eighnsmændene, vil være at bedømme, og den Bestemmelse, der her er optagen i § 7, modificerer de der omhandlede Bestemmelser kun forsaavidt, som der her i første Pasfus af § 7 allerede siges, at de skulle straffes med Fængsel, medens Straffelovens to nævnte Paragrapher ogsaa tillade i enkelte Tilfælde at lade dem slippe med Bøder. Jeg skjønner ikke rettere, end at, hvis overhovedet denne Henviisning til Straffeloven er nødvendig, saa bør man indskrænke sig til de to af mig nævnte Paragrapher, saa at man altsaa ikke behøver at henvise til, at „Fængsel“ ikke blot er simpelt Fængsel, men ogsaa Fængsel paa sædvanlig Fangekost og Fængsel paa Vand og Brød. — Jeg kommer dernæst til at omhandle § 8, som fastsætter Betalingen for Eighn. Jeg kan da ikke Andet end give den ærede sidste Tale Ret i, at den her fastsatte Betaling i mange Tilfælde er mindre heldig og stiller de forskjelligte Districters Beboere paa en høist ulige Maade. Jeg skal blandt Andet blot henvise til, at efter Bestemmelserne i Paragraphen vilde Eighn i Byerne for Fremtiden være at betale med 4 Mk., medens det i dette Dieblit i Henhold til Pl. af 1832 kun betales med 40 Skilling og, hvor det er fattige Folk med det Halve, hvorhos der, naar Begravelsen foregaaer paa Fattig-